

højtærede Finansministers Raadighed, naar han kommer med forstandige Forslag i den Henseende. For øvrigt er det naturligvis interessant for os, efter hvem der blev raabt „Omstyrtere“, da vi af finansielle Grunde ønskede de vedtagne Militærlove ændrede ad Lovens Vej; at nu kommer den højtærede Finansminister og siger, at vi skulle have civile Love ændrede af finansielle Grunde. Naar det er Røt for den nuværende Finansminister at ønske civile Love ændrede af finansielle Grunde, saa maa det ogsaa have været Røt for os i det radikale Venstre at ønske Militærlovene ændrede af de samme Grunde.

Man maa nu haabe, at de Kendsgerninger, som allerede tale højt og snart ogsaa ville raabe højt til hver Mand om nye Skatter, maa aabne alle fædrelandssindede danske Mænds Øjne for, at naar det radikale Venstre ønskede at faa de alt for dyre Militærlove ændrede ad lovlig Vej, saa handlede vi i Sandhed patriotisk. Thi vi have jo nu den højtærede Finansministers Ord for, at den finansielle Tilstand, som vi ere blevne førte ind i, er af en saadan Beskaffenhed, at det truer med, at den kan komme til at koste os betydeligt i national Anseelse. I den Henseende udtalte den højtærede Finansminister de Ord, jeg før citerede: „Vor hele økonomiske, kulturelle og nationale Stilling vil blive saa dybt rystet, saa vi ville synke ned paa en helt anden Plads i Nationernes Række end den, vi nu heldigvis indtage.“ Det er alvorlige Ord, og det er en stor Fare, som truer os. Den Fare har vort Militærvæsen paadraget os, men vort Militærvæsen har ikke Kraft til at afværge den for os. Den kan kun afværges ved, at vi faa en forstandig Ordning af vore Finanser. Det er en stor Opgave, som der skal stærke Kræfter til at løse, og destoværre betvivler jeg, at det nuværende Ministerium raader over tilstrækkelige Kræfter til at gøre det.

Halsted: Jeg ser ikke saa mørkt paa vor finansielle Tilstand som den sidste ærede Taler, og det er i alt Fald ikke rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at det er Forsvarsordningen, som har bragt os i den finansielle Tilstand, thi den vare vi i, før vi begyndte paa Ordningen af Forsvaret. Det gaar ikke an stadig at søge at bilde Befolkningen ind, at den Sag er Skyld i, at vi paa dette Tidspunkt have et Deficit paa ca. 80 Mill. Kr. Det skyldes mange andre og helt civile Grunde. Men i øvrigt skal jeg vente med at besvare de af det ærede Medlems Bemærkninger,

som nærmest angaa mig, indtil jeg kommer til det Afsnit i min Tale.

Med Hensyn til at skabe Balance er Forholdet altsaa det, at vi skulle have Statslaan, saa snart Konjunkturerne ere dertil. Men den Balance, det gælder om at faa, er imellem de aarlige Udgifter og Indtægter, og jeg skal ikke nægte, at paa dette Punkt var Finansministerens Tale for mig en Skuffelse, idet han kun henviste, kan jeg gerne sige, til de mange Grunde, der have frembragt dette Deficit, kun henviste til, at Kompensationslovene havde svigtet, at Toldloven ikke endnu var i sin fuldt normale Gænge o. s. v. Det var kort sagt mange gode Grunde, han fremførte derfor, det kan ingen nægte, men med Hensyn til det afgørende Moment, hvorledes vi skulle dække denne aarlige Underbalance, forlangte den højtærede Finansminister ubetinget Respit foreløbig til næste Aar. Lad os nu ogsaa haabe, at der næste Aar bliver gjort Forsøg derpaa.

Jeg vil i øvrigt sige, at det Afsnit af Ministerens Tale, hvor han henviste til disse mange Forhold, som have været uheldige og skabt mindre Indtægter for Staten end forventet, i og sig ikke indeholdt noget, som forbavsede mig, thi Forholdet er dette, at der fra mange Sider, blandt andet fra den, hvortil jeg hører, bestandig har været advaret imod den Fremgangsmaade, der anvendes ved Skatte- lovenes Omændring, jeg tænker her navnlig paa Toldloven. Det eneste, som var sikkert ved denne store Skattereforms Gennemførelse, var, at den Nedgang, der var projekteret, vilde komme til at foreligge, men hvorledes det vilde gaa med Kompensationslovene, var der ingen, der paa dette Tidspunkt kunde vide noget bestemt om, og derfor burde man i det mindste have taget et rimeligt Hensyn til, at ikke Toldloven i den Grad skulde svigte, som det har vist sig, at den har gjort. Imidlertid, det nytter ikke at tale om de Fejl, vi alle i Fællig, i større eller mindre Grad, have begaaet. Men jeg mener heller ikke, det nytter at gaa uden om det simple Faktum, at ved denne Omlægning have de Herrer, som have været ledende ved denne Lejlighed, regnet saa grundigt fejl som overhovedet muligt. Jeg skal ikke gentage de mange Punkter, som ere berørte saavel af den højtærede Finansminister som af de Talere, der have haft Ordet, jeg vil holde mig til et enkelt, det er tilstrækkeligt til Forstaaelsen af Sagen. Hvad der er sikkert, er dette, at hvorledes man regner eller ikke regner, fremkommer der et